



MAGYARORSZÁG NAGYKÖVETE

A Német-Magyar Baráti Társaságok elnökeinek és tagjainak

Berlin, 2022. december 20.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Barátaim!

Hamarosan magunk mögött hagyunk egy évet, de azt megelőzően családjunk, szeretteink körében még köszöntjük karácsony szent ünnepét. Ebből az alkalomból (is) szeretném megköszönni együttműködésüket, kiállításukat a magyar-német barátság mellett, ami számunkra egyfajta európai családi kötelék is. Teszem ezt különösen azért, mert ez a kiállítás egyre összetettebb közegben történik, és egyre nyilvánvalóbban tartást és bátorságot is igényel.

A korona visszahúzódása nyomán ebben az évben már többször találkozhattunk személyesen is. Megkaptam, és igyekeztem legjobb tudásom szerint megválaszolni az Önök kérdéseit. Az elmúlt hetekben azonban csak ritkán tapasztalt dinamikával kerültek a napirendre a német és az európai politikai és mediális térben „a magyar ügyek”. A „Magyarországról rosszat vagy semmit” doktrína új lendülettel jött szembe Önökkel a médiában, a politikában, de többek elbeszélése szerint már az utcán, a magánszférában is. Talán nem haszontalan, ha közösen rendezzük gondolatainkat, és Magyarország nagyköveteként megpróbálok Önöknek hiteles, tényyszerű tájékoztatást, netán saját vitáikhoz érveket szolgáltató áttekintést adni az elmúlt hetek Magyarországot érintő nyilatkozatait, vádözöne kapcsán.

Hitelesnek tűnik több DUG-tag meglátása, miszerint a Brüsszelben zajló eljárások legintenzívebb leképződése itt Berlinben, és szerte Németországban tapasztalható. Ez nem is lenne baj, hiszen speciális, ezer éves viszonyunk különleges kapcsolat, így különleges odafigyelést igényel. A jelenkor gyakorlatával és szomorú valóságával szemben most tegyünk egy kísérletet arra, hogy a tények és egymás kölcsönös tisztelete alapján tekintsünk rá a fő témakörökre.

Kezdjük mindjárt a rendszerszerű korrupció vádjával, azzal, hogy Magyarországon ellopják az európai adófizetőket, így az Önök pénzt is. Hosszú dolgozatok helyett csak néhány elemre hívom fel a figyelmüket. Magyarország gazdasági fejlődése, növekedése évek óta a legjobban teljesítők között van. Ez a trend nem tört meg a korona válság alatt sem, sőt azóta sem, hogy immár több mint egy éve más tagállammal szemben a korona utáni újjáépítéshez biztosított kifizetések nem érkeznek be a magyar gazdaságba. Az uniós támogatások fő célja a konvergencia, a fejletlenebbek felzárkóztatása. Az Eurostat számai alapján azt látjuk, hogy amíg a nálunk 19 évvel régebben kedvezményezett déli tagállamok lefelé konvergálnak, addig a visegrádi országok, köztük Magyarország felfelé. (Az egy főre jutó GDP 2010-ben 66,1 % volt, 2021-ben 76 %.) Magyarország konvergencia görbéje már két, régóta kedvezményezett déli tagállam mutatóját haladta meg. Joggal mondta Angela Merkel kancellár 2019. augusztus 19-én Sopronban, hogy „ha Magyarország növekedési mutatóit megnézzük, akkor azt látjuk, hogy ezeket a pénzeket valóban úgy használja, hogy az az emberek javát szolgálja.”



MAGYARORSZÁG NAGYKÖVETE

Arról nem is szólva, hogy kétoldalú kereskedelmünk idén jelentősen 60 mrd € fölé kúszik, azaz a korona válság és a globális kihívások ellenére változatlanul megáll az a tétel, hogy itt jött létre az EU új növekedési motorja. Bár egyedi vállalati panaszokat néhányan előszeretettel igyekeznek horizontális problémaként találni, a DUIHK felmérése szerint a nálunk működő német vállalatok 88 %-a ismételten Magyarországon ruházna be. A magyarországi telephely, a „biztonságos kikötő” az elmúlt hónapokban is további jelentős beruházásokat vonzott. Nálunk zajlik a német autóipar és az ázsiai akkumulátor gyárak újkori konvergenciája, és immár öt-hat közös hadiipari üzem nő ki a földből. Kell-e ennél több annak bizonyítására, hogy ki és mit tesz az EU szuverenitásának erősítése érdekében?

Az elmúlt hetek keserves vitái (már amikor egyáltalán volt vita, és nem egy szűk kör véleménymonopóliumával kellett szembesülni reggeltől estig) érzékeny pontra tapintottak a háborús agresszió áldozatává vált Ukrajna támogatása terén is. Miközben Magyarország, a magyar emberek történelmünk legnagyobb segélyprogramját hajtják végre, menekültek százazreit látják el, és tízezreit fogadják be, igyekeznek kijáratot biztosítani az ukrán gabona és az ukrán termékek számára a világpiacra, dízzel látják el Ukrajnát, már most számos újjáépítési projektet indítottak útjára, féktelen propaganda kampány szólt arról, hogy Magyarország akadályozza az ukrán nép támogatását. Holott a magyar pozíció egészen másról szólt: a humanitárius és számos más formában megvalósuló támogatások maximalizálása mellett sem kívántunk rálépni arra az útra, amely tartósan az adósság unió felé taszítja közös Uniónkat. Már a korona válságra adott válaszok idején nehezményeztük ezt, de akkor az volt a kompromisszum, hogy most az egyszer és soha többé. Aztán jött a háború, jött a közös adósság újabb lökete. És már ott a harmadik és a negyedik koncepció is az európai szuverenitás erősítésének nem igazán hiteles jelszavába csomagolva.

Nem maradt ki a globális minimumadó magyar blokkolásának vádja sem. Holott arról van szó, hogy a magyar álláspont megegyezik a német Szövetségi Pénzügyminisztérium Tudományos Tanácsadó Testülete által képviselt nézettel: ebben a jelentősen módosult formában az EU által egyoldalúan bevezetett intézkedés sértheti az EU versenyképességét. Ráadásul egy olyan időszakban, amikor az egyébként is sérül, és ebben belső és külső okok egyaránt szerepet játszanak.

Ezek az információk talán hozzájárulnak ahhoz, hogy legalább szűkebb körben oldani próbáljuk a ténytörő vádak által okozott, vagyis inkább felerősített feszültségcokat. Mert a „hagyományos” konfliktus mezőkön sem történt elmozdulás. Olyanok támadják változatlanul a magyarországi sajtó- és véleményszabadságot, akik nem is olvasnak magyarul, viszont a német és európai médiában – ha Magyarországról van szó – monopóliummal bírnak.

Ott van az illegális migráció kérdése, ahol továbbra is folyamatos kritika tárgya a magyar határvédelmi akcióprogram, csak most sajátosan finomított megközelítésben. Nő a határkerítések és azok felhúzását támogatók száma, így az ideológusok retorikája módosult. Immár az a baj, hogy lehetnek rajta lukak. Azok tehát, akik évek óta támadják az egyetlen hatásos eszköz bevetését, akik mindent megtesznek a létező kiskapuk bezárása ellen, akik cinikusan kommentálják, ha Magyarország és Ausztria Szerbia bevonásával igyekszik egyre délebbre tolni a védvonalat, fáradhatatlanul, és ugyancsak monopolhelyzetben folytathatják



MAGYARORSZÁG NAGYKÖVETE

a racionalitást nélkülöző tevékenységüket és kommunikációjukat. Az már csak hab a tortán, hogy a Schengen-bővítést mindenkor következetesen támogató Magyarországot szemrebbenés nélkül lehetett hírbe hozni annak állítólagos vétőjával.

Sajnos a tények és a másik tiszteletének hiánya új dimenzióban is megjelent. A német Bundestag ez év november 10-én plenáris vitát folytatott és határozatot fogadott el Magyarországról. Erre a magyar Országgyűlés december 8-i határozata megadta a választ. Miután kaptam több megkeresést az ügyben, arról tájékoztatom Önöket, hogy ez a vita mind írásban, mind szóban azt igazolta vissza, hogy egyeztetés csak és kizárólag a brüsszeli intézményekkel, a magyarországi NGO-kal és ellenzékkel zajlott, a hivatalos kormányzati, parlamenti szervekkel és a nagykövetséggel nem. A Bundestag december 14-i vitája újabb alkalmat kínált arra, hogy Magyarország kellően centrális téma legyen – a tényeket és a magyar álláspontot illetően ezúttal is távolságtartó módon. Félreértés ne essék: nem találnak olyan tagállamot, olyan nemzeti parlamentet, amely nagyobb szószólója lenne a nemzeti parlamentek szerepvállalásának közös európai ügyeink intézése során, a nemzeti parlamentek tisztelete tekintetében, mint Magyarország, mint annak Országgyűlése. De egymás és a tények kölcsönös tisztelete mindebben központi jelentőségű – lenne. A hála-retorika már hosszabb ideje elvesztette korábbi értelmét. De mégis csak a Reichstag épületén egyetlen emléktábla van, ami a magyarországi határnyitásra emlékeztet, és egy ugyanilyen tábla a magyar parlament épületéről tekint a Dunára.

Kedves Barátaink!

Köszönet jár Önöknek, hogy az egyre nehezebb környezet ellenére és mellett megtisztelnak barátságukkal. Amikor nyakló nélkül lehet Magyarország kiéheztetésével, térdre kényszerítésével, sarokba szorításával, szívlapátos meglegyintésével, hüvelykszorításával kommunikálni, amikor már a Rushdie elleni merényletről is Orbán Viktor jut prominens újságírók eszébe, vagy a magyar helyzetet az iránihoz, vagy az oroszhoz hasonlítják, akkor van helye és szerepe az egyéni szerepvállalásnak és a közös összefogásnak. Van mit megóvni, van miért fellépni. Ha a magyarok és a németek együttműködnek, az erősíti Európát. Ha elidegenedésük folytatódik, sőt netán gyorsul, az az egész EU összetartását ássa alá. Egyúttal az elképesztőbbnél elképesztőbb vádakra nem csak idő hiányában nem lehet minden esetben reagálni. Valahol van funkciója Esterházy Péter gondolatának, miszerint *„egy bizonyos szint fölött nem megyünk bizonyos szint alá”*.

Kétségtelenül vannak valós, tényeken alapuló viták, konfliktusok a két ország, és nem kevés polgárunk között. Ezek a társadalmi jövőkép, az identitás alapkérdéseire fókuszálnak. Itt valóban nem látszik a konvergencia lehetősége, de ilyen semmiféle közös szerződés, közösen osztott értékrendszer nem ír elő, nem tartalmaz. A német társadalom formálása a németek dolga. De ez fordítva, Magyarországra és a magyarokra is igaz. Ezen a téren a békés egymás mellett élés, a *co-habitation* feltételrendszerét kellene kialakítani. Az ilyen irányú „progresszió” ugyanis nem a mi utunk. Sőt nem is vagyunk meggyőződve arról, hogy ez progresszió-e egyáltalán, vagy ha az, akkor milyen irányban. Magyar részről elhangzott – nem egyszer és a legmagasabb szinten is – a tolerancia ajánlat, amire egyelőre nem érkezett válasz. De amikor



MAGYARORSZÁG NAGYKÖVETE

polgáraink jólétének és biztonságának, vállalatunk versenyképességének, összeségében az EU szuverenitásának erősítéséről van szó, akkor a németek számíthatnak ránk.

Van tehát kihívás 2023-ra is. Biztos vagyok abban, hogy számíthatok, számíthatunk Önökre. A magyar-német viszony egyre munkaigényesebb. Nem engedhetjük át azt az igénytelenségnek, azoknak, akik a térszerűtlen támadásokkal csupán könnyen jutnak színpadhoz, mikrofonhoz, akik igénytelenségüket és tartalmi hiányosságukat Magyarország támadásával igyekeznek helyettesíteni, leplezni, vagy netán saját álláspontjukat, ideológiájukat ilyen úton-módon gondolják sikeresen képviselhetőnek, karrierjüket gyorsíthatónak.

Kormányzati vonalon itt-ott történtek pozitív fejlemények is az elmúlt hónapokban, de persze az előrelépés koordináta rendszere komplexebbé vált. Fontos, sőt talán fontosabb, hogy dinamizálhatók legyenek az emberek közti kontaktusok, a testvérvárosi, az iskolai kapcsolatok. Ajánlom továbbá szíves figyelmükbe a jövő évi „Veszprém - európai kulturális fővárosa” projektet. Az itteni kulturális kormányzat egyelőre nem mutat iránta különösebb érdeklődést. A „királynők városa”, egyben Gizella kedves városa, az ezeréves magyar-német kötődés emblematikus helyszíne, egyben közös projektben azzal a Balaton régióval, ahol a 80-as évek végén a valaha volt legnagyobb német-német találkozási pont jött létre, és ahonnan tízezrek indultak a magyar határra, mindez kiváló platformot nyújthat a különleges viszony ápolására.

Megértésüket kérem, hogy a mostani karácsonyi „üdvözlét” terjedelmesre sikeredett, pedig számos, Önök által is ismert vádra nem is tértem ki. Így arra sem, hogy hány esetben és hány tagállam élt már a „vétó”, azaz a Szerződésben biztosított alapjogával. Abba pedig bele se gondoljunk, mi történt volna akkor, ha Magyarországon lónek le újságírókat a nyílt utcán, nálunk lángolnának külvárosok, nálunk történe akár csak a töredéke is annyi antiszemita támadásnak, mint nyugati fővárosokban, vagy netán nálunk omlana össze úgy egy választás, mint az Berlinben történt. De a fenti érvek és tények talán segíthetnek abban, hogy a párbeszédre kész, nyitott partnerek irányában jó szolgálatot tegyenek. Mert a kritika önmagában nem baj, nem probléma. A kritikusok véleményét tiszteletben tartjuk, sőt azt inspirációnak tekintjük – abban az esetben, ha nyitottak a mi álláspontunk, érvrendszerünk meghallgatására és megfontolására. Az ilyen partnerek száma csökken ugyan, de változatlanul jelentős. És őket tisztelet illeti meg.

Természetesen várom az Önökkel esedékes további személyes találkozásokat, akár itt, a nagykövetségen, akár valahol Németországban. Addig is a köszönet megerősítése mellett kívánok Önöknek, szeretteiknek áldott karácsonyi ünnepeket, és egészségben, sikerekben – no és közös munkában – gazdag új esztendőt!

Tisztelettel:



Dr. Györkös Péter